

Začátek ...

Není to tak dávno, co jsem se probudil ve velmi brzké ranní hodině a chytily si mě tzv. dlouhé myšlenky. To je ten stav, kdy se převalujete v posteli a řešíte problémy všedního života, bytí, světové situace... a nastane vír, kolotoč, co by se mohlo, kdyby se chtělo, nebo... a tak dál... Po čase jsem se naučil zvednout se z lože a jít něco dělat. Něco takového, na co v hodinách, jež patří světlu, většinou není čas. Tentokrát byla mým cílem krabice s mapami. S určitým zalíbením bral jsem do ruky mapy přesné, kartografické, pohádkové, informační a jiné. A mezi nimi samozřejmě i mapy strakonické.

Mladé, starší i staré. S tím se navázaly i rozličné vzpomínky, obrázky minulé, přítomné i možná budoucí. Kolik by se toho dalo napsat! Z krajiny osídlené člověkem, rostlinami, živočichy, „neživou hmotou“ беру si podklady do vlastních záznamů, dat, měření, okořeněných závěry oficiálních zdrojů, které někdy vstupovaly do mých článků v časopisu Kompost. Ale nejen tam. Sborníky, výstavy, exkurze, výlety, přednášky, úřední jednání, praktické činnosti s nářadím, které se musí uchopit do rukou, a jiné. A jak duch času vane, přichází změny.

Periodikum, v němž jsem byl přítomen při jeho začátku, nabralo dech, směr, téma. Jak to nazvat? Jak se s tím dechem ztotožnit? A jak to udělat, když s některými výroky v článcích různých autorů nesouhlasím? Něco se dá překlenout. Někdy byla, je napsaná myšlenka tak široká, že to pro mě nejde. Pozorný čtenář Kompostu si možná všiml, že v mém publikování byla místa časová, kdy jsem v tom kterém čísle(ch) přítomen nebyl. Dýchal jsem a rovnal si „světonázor“. Mohl jsem se pustit do diskuzí, psát autorům. Jenže to chce všechno čas. Ten jsem lidem poskytl v činnosti, kterou jsem již popsal. Kdo chtěl, přišel, zeptal se, povídal nebo jen mlčel. V tichu se dá také povídat. Čas vlastní, překračující rámec zachování osobní existence, je vzácná esence. Kterou dáváme jiným. Zpravidla nezištně. Dar nedar. Třeba jako nám příroda dává padající, barevné podzimní listí. List tam, tu jinde. Někdo má tu dobu rád, jiný vidí podzim skrze koště. Konec listí je různý. Odpad, kompost, doutnavý oheň s opečenou bramborou sychravého dne, hračka pro radost dětí, peřinka v ptačím hnízdě, další žití pro žízalu či nenasytného hlodavce s přicházející zimou. Kolik toho je? Kdo vidí, co se s každým jednotlivým listem stane? Každý jsme nějaký.

A tak pro mě přišla doba podzimní, kdy se s čtenáři, nevím kolik jich u mých článků v Kompostu bylo, loučím. Jen tak, ze zdvořilosti. S poděkováním za podporu. V tomto světě je zpravidla představen začátek a následuje povětšinou i konec. V textu zde uvedeném je několik vědomých otvůrků jinam. Neboť i cedník má možná rád dírky. Tím je cedníkem.

Kompostu, časopisu do budoucna za mne, nemohu připsat nic jiného, než mu popřát dlouhý život a zdravý „kvas“. Já půjdu pozorovat padající listí, jak se snáší ve čtveru ročních dob ryšavého Slunce.

